

Construir una autobiografia a partir de **vides alienes**

Intentar saber qui s'és, saber-se un mateix, a través de les vides dels altres, de les seues mirades i quefers, dels seus laments; intentar desxifrar-se mitjançant el record, comprendre's partint de la nostàlgia d'un passat que mai és perfecte però que és el que li toca viure a cadascú, i que construïm i modelem al nostre antull, inventant-nos diàlegs, establint connexions amb personatges variats; ficcionar la realitat, la nostra, la de tots, perquè la vida és una història que cadascun relata com vol, si és que vol, o si li deixen.

Hi ha qui es castiga per creure que viu en la impostura, la impostura de saber-se escriptor, o pensar-se escriptor. Hi ha qui prefereix la mort a l'absència de la lletra, i hi ha qui, lluny de semblar tan dramàtic, opta pel mutisme. Per a què escriure si no sóc capaç d'escriure bé el que vull contar, la qual cosa està en el meu interior i necessito explorar? Existeix, també, un cert sentiment de responsabi-

litat i, sobretot, respecte per l'escriptura, per la pròpia literatura, per les paraules que construeixen i desconstrueixen les històries. Molts consideren aquesta actitud una miqueta covarda, i no errarien el tir en afirmar tal cosa, si bé, a vegades, aquest tir pot sortir per la culata, donant a entendre que s'equivocaven, perquè hi ha persones que pensen la paraula fins a l'extenuació, fins a veure's mimetitzat en ella, convertint-se així en la pròpia paraula, perquè la senten, perquè viuen per i per a ella. Diria que **Pierre Michon** és una d'aquestes persones.

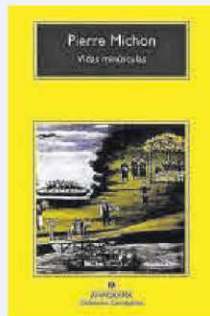
Qualsevol qualificatiu que utilitzés per a intentar definir la literatura de l'escriptor de Cards no li faria justícia, com tampoc li fan justícia els meus inútils intents per explicar la meua lectura sobre la seua primera obra publicada allà per 1984, *Vidas minúsculas*, quan comptava amb 39 anys. Òpera preval d'un autor tardà, o més aviat, primer títol

d'un autor conseqüent, pacient, que es pren molt de debò el verb i que ara podem tornar a gaudir gràcies a la reedició que **Anagrama** ens ha brindat en la seua col·lecció «Compactos» —des d'aquí, gràcies, mil gràcies, Anagrama per recuperar una obra que semblava perduda, gairebé introbable fins i tot en les llibreries de vell; ho sé, perquè ho he buscat amb afany, sense sort—.

En *Vidas minúsculas* un troba a un mestre, algú capaç de sorprendre per la seua destresa narrativa, de fascinar per aquesta mescla d'erudició i vulgaritat amb què narra aquestes vides d'uns altres amb l'únic objectiu de narrar la seua. Michon es busca a si mateix, i per a això acudeix a la memòria i la reescriptura, fins i tot negant la seua capacitat literària, fins i tot confessant que experimentar l'esvaïment de les paraules li era insuportable, remarcant sàviament que «quan s'han anat les paraules, queden la idiotesa i l'udol». Són vuit els relats o perfils, o retrats més aviat, de personatges que poguessin ser anònims, uns qualsevol, però que Michon immortalitza i consagra en aquestes pàgines. Vuit personatges que li permeten divagar per la seua memòria, al mateix temps que va creant un nou univers fet de paraules i saber. Extraordinari Michon, sempre. **ERIC GRAS**

PIERRE MICHON

Vidas minúsculas

Traducció: **Flora Botton-Burlá**

Editorial: **Anagrama**

Barcelona, 2021

Pàgines 208

Narrativa